

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-3 У. 14368/11
Дана 11.10.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Сузана Гудураш, председник већа, Станимирка Лаловић и Гордана Сукновић Бојација, чланови већа, уз учешће судског саветника Татјане Лончар, као записничара, у поступку извршења решења Уставног суда VIIIУ 455/2010 од 01.12.2011. године, донете по уставној жалби А.А. из ..., ... бр. ..., изјављеној против Одлуке Високог савета судства број 06-00-02/2010-01 од 13.01.2010. године, одлучујући у управном спору по тужби тужиле А.А. из ..., ... бр. ..., ради поништаја одлуке Високог савета судства број 06-00-02/2010-01 од 13.01.2010. године, у предмету престанка дужности судије за прекршаје, у нејавној седници већа, одржаној дана 11.10.2013.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОНАВЉА СЕ поступак завршен правоснажним решењем Управног суда У. 18817/10 од 21.05.2010. године.

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА одлука Високог савета судства број 06-00-02/2010-01 од 13.01.2010. године у ставу I тачка 36., којом престаје дужност судије за прекршаје са 31.12.2009. године А.А. судији за прекршаје Општинског органа за прекршаје у ... и ПРЕДМЕТ ВРАЋА туженом органу на поновно одлучивање.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

Образложење

Оспореном одлуком, ставом I под тачком 36. престала је дужност судије за прекршаје са 31.12.2009. године, А.А., судији за прекршаје Општинског органа за прекршаје у

Правоснажним решењем Управног суда, Одељења у Новом Саду У. 18817/10 од 21.05.2010. године Управни суд огласио се стварно ненадлежним за решавање по тужби тужиље А.А. из ... и предмет уступио Уставном суду Србије.

Уставни суд је у решењу VIIIУ-455/2010 од 01.12.2011. године, у ставу првом изреке одбацио жалбу А.А. изјављену против Одлуке Високог савета судства број 06-00-02/2010-01 од 13.01.2010. године, у ставу 2. поништио је решење Управног суда У. 18817/10 од 21.маја 2010. године и одредио да Управни суд поново одлучи о тужби подносиољке уставне жалбе изјављене против Одлуке Високог савета судства број 06-00-02/2010-01 од 13.01.2010. године.

У образложењу решења Уставног суда од 01.12.2011. године наводи се да је А.А. из ... изјавила жалбу Уставном суду 24. фебруара 2010. године, против Одлуке Високог савета судства број 06-00-02/2010-01 од 13.01.2010. године, а истовремено против исте одлуке, дана 24.02.2010. године поднела је тужбу Управном суду. Управни суд се решењем У. 18817/10 од 21.05.2010. године, огласио ненадлежним, а против које одлуке није изјављена уставна жалба. Уставни суд је у својој одлуци нашао да из одредаба члана 198. став 2. Устава и члана 3. Закона о управним споровима произлази да је подносиољка жалбе имала право да тужбом у управном спору побија одлуку Високог савета судства у делу којим јој је престала дужност судије за прекршаје, па је, као овлашћен за решавање сукоба надлежности сходно овлашћењима из члана 167. став 2. Устава, одлучио да је Управни суд надлежан за одлучивање о тужби подносиољке, те је поништио решење Управног суда У. 18817/10 од 21.05.2010. године.

Управни суд је након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, као и решења Уставног суда VIIIУ-455/2010 од 01.12.2011. године, у поновном поступку оценио да је тужба основана.

У поднеску од 13.06.2013. године тужила је отклонила недостатке поднете тужбе навођењем да оспорава Одлуку Високог савета судства број 06-00-02/2010-01 од 13.01.2010. године у ставу I, тачка 36 и исту одлуку је доставила суду.

У одговору на тужбу, тужени орган је оспорио наводе тужбе наводећи да је тужили дужност престала по сили закона, те да пошто је побијана одлука деклараторне природе, у истој је само констатовано да судијама већа за прекршаје и судијама општинских органа за прекршаје, које нису изабране у складу са Законом о судијама, престаје дужност са 31.12.2009. године. Наиме, тужила је имала статус именованог лица које поставља Влада Републике Србије, орган за прекршаје у којем је обављао дужност судије за прекршаје престао је да постоји, због чега је тужили по сили закона дужност судије за прекршаје престала, што је само констатовано побијаном одлуком од 13.01.2010. године. Са изнетих разлога предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, налазећи да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је након разматрања тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Наиме, по оцени овога суда, тужени је приликом доношења оспорене одлуке учинио битну повреду правила поступка из члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку.

Одредбом члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01) прописано је да писмено решење садржи увод, диспозитив (изреку), образложење, упутство о правном средству, назив органа са бројем и датумом решења, потпис службеног лица и печат органа.

У конкретном случају оспорена одлука не садржи образложење, нити упутство о правном средству, што исту чини незаконитом у смислу цитиране одредбе члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку.

Суд је ценио наводе дате у одговору на тужбу, којима је тужени дао образложење за доношење одлуке коју тужилац оспорава у делу става I тачка 36., али је нашао да исти нису од утицаја на другачију оцену законитости оспорене одлуке, јер образложење мора бити садржано у самом решењу односно у овом случају одлуци, чиме се омогућава контрола да ли је чињенично стање правилно утврђено и да ли је правилно примењен одговарајући материјални пропис.

Са изнетих разлога, Управни суд је, на основу члана 40. став 1. и став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09) одлучио као у диспозитиву пресуде.

У поновном поступку надлежни орган је дужан да отклони учињену повреду правила поступка на коју му је указано овом пресудом, при чему ће тужени имати у виду да су примедбе и правно схватање суда у погледу поступка обавезни за тужени орган у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима, као и одредбу члана 5. Закона о изменама и допунама Закона о судијама (“Службени гласник РС”, бр. 101/2010).

Како је тужила у допуни тужбе од 29.02.2012. године предложила да суд обавезе тужени орган да јој накнади трошкове поступка колико буду износили, Управни суд је овај захтев одбио, будући да тужила није определила врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, сходно одредби члана 163. став 2. Закона о правничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011) и одлучио као у ставу 3. диспозитива пресуде, на основу одредбе члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 11.10.2013. године, III-3 У. 14368/11

Записничар
Татјана Лончар,с.р.

Председник већа-судија
Сузана Гудураш,с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

АБ/АМ